

התורה בקרב בני התורה

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

בס"ד גליון עז' פרשת ויקרא ה'תש"פ

גליון שבועי לחניכי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דבר העורך

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח במכתבים למערכת עם מכתב נפלא בעניין מעלת ההתבודדות; נעבור למאמר נפלא על פרשת השבוע במדור פשט ופנימיות; לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה - ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש - נמשיך עם תורה ה; נמשיך למאמר נפלא ומחזק במדור לבית ולמשפחה; נסיים עם מדור נקודה בפרשה ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עמיה שליט"א.

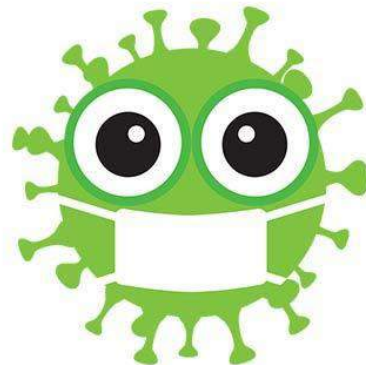
בברכת שבת שלום ומבורך

בידוד? תתבודד!

מחלת הקורונה ומחלת הפאניקה

כדרכם של יהודים טובים שעל כל מקרה שקורה בעולם יושבים לחשוב ולמצוא רמזים להתחזקות וכו' אענה בעזה"י גם אני מה שהנני ה', וה' לא ימנע טוב להולכים בתמים.

שמעתי בשם הגאון ר' משה שפירא זצ"ל בעניין היין של פורים שליון ישנה תכונה מיוחדת - היא מפילה את כל החומות המקיפות את האני של השותה ונותנת מקום לגילויו. ולכן רואים תופעה מעניינת, כשאדם ירא-שמים שותה פתאום הוא מתחיל לרקוד, לבכות, להתפלל ומה לא. ואילו אדם 'מהעולם' ששותה אזי תיכף מתחילים ניבולי פה וכו' דברים שאין הכתב סובלם. והוסיף ר' משה זצ"ל - שהיין יכול להפיל את כל המניעות מהאני שלי להתבטא בגילוי, אבל את עצם האני הוא לא יכול לתת, את זה צריך לבנות בזמן השפיות...

ובאותו עניין שמעתי מהרב יהואל יעקובסון הגדרה נפלאה בנפש האדם: "כשאדם מאבד את הזהות העצמית שלו הוא לוקח לעצמו זהות קיבוצית". זאת אומרת שכל אדם נברא עם צורך לעמוד שדרה של תפיסת עולם, שתיתן לו הגדרה עצמית בראי הרוחני שלו. בצורה בריאה היה כל אחד מאתנו צריך להגיע למשהו אישי, פרטי ומיוחד בתפיסה שלו את עצמו בעצמו. הלא לכל אחד יש 'אני' מיוחד שלא היה מימות עולם ועד היום האחרון! אין להקב"ה עוד פריט כמוני בגלריה של הנבראים שלו - "לפיכך נברא אדם יהודי!" האדמו"ר מקאמרנא אומר שאפילו משה רבינו ע"ה לא יכול לעשות את העבודה של הפשוט בישראל! (רק שאף אחד מישראל לא יכול לברר את הכירורים שלו בלי הכח של מרע"ה - אבל זה לא קשור לעניין שלנו). אם כן התחושה הבסיסית של אדם נורמלי ברגע שהוא קם בבקר - אני בשורה טובה לאנושות! אם הייכת עכשיו כנראה שאתה עדין לא 'שם' באמת, וצריך עוד עבודה... אני לא מדבר על עבודה להיות כשיר להגדרה הזו, אלא עבודה להבין שכבר עכשיו איך שאתה יש כך משהו מיוחד שאין לאף נברא.

© המשך בעמוד 7

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי החפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל הומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוויים, ולציון זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת ויקרא ולשבוע פרשת צו

יום	חדש ניסן	הדף היומי מסכת שבת	משנה ברורה עמוד 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי תיקוני הוזהר
ז	ג	כב	הזרה	כב.	צז	קסז:
א	ד	כג	תסז, ד	כב:	צח	קסה.
ב	ה	כד	תסז, ד-ה	כג.	צט	קסה:
ג	ו	כה	תסז, ו	כג:	ק	קסו.
ד	ז	כו	תסז, א, ב	כד.	קא	קסו:
ה	ח	כז	תסז, ג-ד	כד:	קב	קסז.
ו	ט	כח	הזרה	כה.	קג	קסז:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה יא.

~ מהות הקרבנות ~

ג. עניין הקרבנות: בדברי הרמב"ם מבואר שעניין הקרבנות הוא כדי להוציא מלבם של עובדי עבודה זרה וכחות הטבע. אמנם הרמב"ן דחה דבריו בהרפות, שאם משום כך לא היה נכתב לשונות גדולים כאלו של 'אשה ריה ניהוח לה' וכדומה, שנראה מזה שמדובר בעניין גבוה מאד. וגם מצד סדר העולם אינו מובן, שהרי עבודת הקרבנות החל עוד קודם שהיו עובדי עבודה זרה בעולם, וכאמור. ומבאר העניין על דרך האמת.

ד. עניין המלה: בדברי הרמב"ם מבואר שגם זה לאפוקי מעובדי עבודה זרה שאינם נותנים מלה, וגם בזה כתב הרמב"ן שאין זה רק משום כך, אלא הרבה יותר, שהרי הכתוב קורא לזה 'ברית', ואפילו במקומות אחרים שמוזכרים עניין ברית, משתמשים בלשון 'ברית מלח עולם', ומבואר מכך שיש כאן עניין יסודי מאד, והוא מבאר גם עניין זה על פי האמת.

ביאור הפנימיות

עניין הקרבנות, הוא דבר גבוה מאד, וכמבואר בדברי הוזהר בפרשה זו על הפסוק 'באתי לגני אהותי כלה וגו' אכלתי יערי עם דבשי, שתיתי ייני עם חלבי, אכלו רעים שתו ושכרו דודים', ונקודת העניין הוא שיש כאן 'סעודה' שבה אנו מסבים יחד עם הקב"ה ככיוול. וביאור העניין, ש'קרבן' הוא מלשון 'קירבה', ועניינו לקרב את כל העולם ואת כל החיים להשם יתברך, וכמבואר בליקוטי מוהר"ן (ה"ב סימן א), וכפי שיתבאר.

החיות רוחני

בריאת העולם היה באופן של 'דבר ה' שמים נעשו', כלומר, שנמשך שפע רוחני של חיות, והוא השתלשל וירד עד שנעשו ממנו כל העולמות, וכל היסודות של העולם; דומם, צומח, חי ומדבר. והלשון 'השתלשל וירד' אין הכוונה במובן 'פיוז' – שירד מ'מקום' אחד ל'מקום' אחר, אלא במובן רוחני – שירד ממהות גבוהה יותר למהות נמוכה יותר.

והיינו, שכלל שהמדרגה נמוכה יותר, אזי החיות הרוחני הזה 'מלוכש' יותר, ונראה יותר כדבר גשמי שמסתיר ומכסה את המציאות הרוחנית שבו. ולכן, בעולם הבריאה עדיין רואים לגמרי את הרוחניות, ומשם נמשכים נשמות ישראל, ובעולם היצירה שהוא עולם המלאכים כבר אין רואים לגמרי ולכן הם שואלים 'איה מקום כבודו', ובעולם העשייה אין רואים בכלל רוחניות (וכמבואר בליקוטי מוהר"ן סימן רנ"ד, שהעניינים רואות תמיד דברים גבוהים ועליונים, אלא שאין אנו מבינים בהם).

ובתוך עולם העשייה, יש גם כן כמה מדרגות, וככל שהמדרגה נמוכה יותר – מתכסה יותר החיות הרוחני, ולכן ניכר פחות 'חיות' בדבר. ולכן בדומם אין רואים שום חיות (אף שבאמת בפנים יש תנועה תמידית, של מליוני חלקיקים ואטומים, ואין שום נקודה ש'עומדת'. כמו כן, הנקודה הפנימית של האטום בלתי ידועה למחקרים, כי מדובר בנקודה רוחנית).

לעומת זאת ב'צומח' רואים קצת חיות, כי יש בו תנועה של גדילה, וגם רואים בו חילוק בין אם הוא נבל או חי, ועוד יותר רואים זאת בבעל חי, שכבר יש בו הרגשות. ועוד יותר ב'מדבר' שיש בו גם שכל. והם ארבע דרגות של חיות זה למעלה מזה. כשבאמת בכל דבר יש אותיות וחיות רוחנית, אלא שככל שהוא נמוך – היא מכוסה יותר ואינה ניכרת.

להקריב קרבנות

כל ההשתלשלות הזאת נקראת בשם 'הלוואה'. כי כעצם כל החיות הרוחנית שייכת להשם יתברך, אלא שהוא 'מלווה' אותנו לכל העולמות, ולכל

בפרשה זו אנו מתחילים את החומש השלישי מהמשה חומשי תורה – חומש 'ויקרא'. חומש זה הוא המשך לחומש שמות, שבו כתוב סדר הקמת המשכן, וכעת לאחר הקמתו מתבאר סדר העבודה שבו – שהוא עבודת הקרבנות, ולכן הוא נקרא 'תורת כהנים', כי עיקר עסקו הוא בעבודת הקרבנות והכהנים, וגם שאר הפרשיות שבו שייכים וקשורים לענייני הקרבנות (כמבואר בדברי הרמב"ן).

הקרבנות הם עבודה יסודית, שהחלה כבר בפרשת בראשית על ידי קין והבל, ולאחר מכן על ידי נח, ואצל האבות הקדושים היה בזה עבודה קבועה. וגם כאשר משה רבינו ביקש מפרעה להוציא את בני ישראל כדי שיוכלו לעבוד את ה', הוא מזכיר את עבודת הקרבנות.

נמצא שהקרבנות הם עניין יסודי, ולכן כל שבת ויום טוב מתבטא בקרבנות מיוחדים לאותו היום, וגם בכל יום צריך להקריב קרבן התמיד, ואם המזבח פנוי מקריבים גם 'עולת קיץ המזבח'. אך לכאורה כל זה רק בזמן המשכן ובית המקדש, אבל בזמנינו אין לנו אפשרות להקריב קרבנות, ואם כן אין לנו שייכות לעבודת הקרבנות.

אך פשיטא, שעבודה גדולה ויסודית כזאת, אין שייך לומר שאינו שייך בזמנינו, ובהכרח שיש לנו שייכות אליו. וכבר אמרו חז"ל שהתפילה במקום קרבן, על פי הפסוק 'ונשלמה פרים שפתינו', וצריך להבין מה השייכות בין תפילה לקרבנות, והאם זהו דווקא בתפילה או גם בעוד עבודות. ובשביל זה יש להבין מה עניין הקרבן, ובזה נבין איך עבודה זו שייכת לנו, וככל פרט מהיינו.

התמיהות בפרשה

א. 'ויקרא אל משה' – הוא לשון מיוחד שאינו מצוי. כי בכל המקומות כתוב 'ויאמר' או 'וידבר' אבל לא 'ויקרא'. וקריאה זו אינה דיבור, שהרי מיד לאחריו כתוב 'וידבר ה' אליו', אלא הוא קריאה של חיבה. ולשון זה נמצא בשלשה מקומות בלבד; במראה הסנה, בהר סיני, וכאן באוהל מועד. וצריך להבין עניינו. כמו כן יש להבין מדוע נכתב באל"ף זעירא.

ב. באופן כללי צריך להבין מה עניין הקרבנות – מה העניין לקחת בהמות, לשחוט אותם, ולשרוף אותם על גבי המזבח. כמו כן, מה עניין אכילת הקדשים, הן על ידי הכהנים והן על ידי הבעלים.

ג. הקרבנות נחלקים לשלשה מינים; הראשון – עולה, שכולו כליל לה' בלי שום אכילה של בני אדם. השני – הטאות ואשמות וכדומה, שיש בהם אכילה רק לכהנים, השלישי – שלמים וכדומה, שיש בהם אכילה גם לבני אדם. ויש להבין עניינם והחילוק ביניהם.

ד. יש שני אזהרות מיוחדים בקרבנות; מצות לא תעשה – שלא להקריב חמץ ולא דבש, ומצות עשה – ליתן מלח על כל הקרבנות. וצריך להבין מה עניינם.

ביאור הפשט

א. 'ויקרא אל משה': בדברי רש"י מבואר שפסוק זה ללמד על הכלל יצא, ולכל דיבור קדמה 'קריאה'. אמנם בדברי הרמב"ן והאור החיים נראה שרק בתחילת הדיבור מאוהל מועד היה 'קריאה'. וקריאה זו הייתה בשלשה מקומות – בסנה, שהיה הפעם הראשון שדיבר עמו. בהר סיני, לחלוק לו כבוד יותר משאר ישראל, ובאוהל מועד, כשהתחיל לדבר עמו משם, ייחד לו גם כן קריאה של חיבה.

ב. אל"ף זעירא: לכאורה מרמז על ענווה, וכמבואר בכמה ספרים, אמנם יש להבין מדוע דווקא כאן נרמז עניין הענווה.

הדומם צומח חי מדבר, כדי שיהיה להם חיות וקיום, אבל הוא מצפה לקבל זאת בחזרה. וזה מה שאומרים 'וצבא השמים לך משתחוים' ראשי תיבות 'מלוה'.

היהודי שיכול 'להחזיר' את ההלוואה – הוא האדם שיש בו דעת ויש לו בחירה. והוא נמצא בגבול האמצעי, בין העולמות העליונים ששם רואים 'רוחניות', לבין המדרגות התחתונות שבעולם הזה ששם אין רואים כמעט 'חיות'. והוא יכול וצריך לקחת את המדרגות התחתונות ולהחזיר למעלה, על ידי שהוא מברר ומגלה את החיות הרוחנית שבהם.

והנה, בתחילה הצומח יונק חיות מהדומם – כי הוא צומח מהאדמה ועל ידי המים. לאחר מכן, מגיע החי' ויונק חיותו מהצומח, כי מאכלו הוא מהצומח. נמצא שהחיות הרוחנית של הדומם והצומח נמצא בתוך החי', ואז צריך לבוא 'המדבר' ולהעלות את כל החיות הרוחנית הזו של הדומם והצומח והמדבר כאחד – להשם יתברך.

וזה עבודת הקרבנות. כשלוקחים בהמה ושוחטים אותה לקרבן – לוקחים הפי' שנראה שיש בו מציאות וקיום לעצמו, ובאים ושוחטים אותו להראות שאין בו כלום, אלא מעט דם והלב שזה מה שמחיה אותו (הדם מחיה את הלב, והחלב את המוח), ואת הדם והחלב מקריבים על המזבח להראות שכל החיות הזו נמשכת ממנו ית', ואז נעשה 'אשה ריח ניהוח לה' – שחזר אליו השפע, באופן של 'אמרתי ונעשה רצוני'.

לאחר שעשו פעולה זאת, כעת יכולים להבין ולגלות – שגם הבשר שמקודם היה נראה כבהמה גשמית, יש בו חיות רוחנית, וכעת יכולים לאכול אותו בקדושה, מתוך הכרה שאינו מנותק מהרוחניות, אלא יש בו חיות רוחנית ויכולים להתקרב על ידו להשם יתברך, ולכן הבשר נעשה קדשים ואוכלים אותו בקדושה.

שלושה מיני קרבנות

והנה יש שלושה מיני קרבנות; עולה – כליל לה', הטאת ואשם – אכילה לכהנים, שלמים – אכילה לבעלים. והאופן הנכון והמתוקן הוא קרבן 'שלמים', כי באמת אין השם יתברך רוצה ש'נשחט' את העולם, אלא אדרבה, שיהיה עולם קיים ונגלה בתוכו כשהוא עדיין 'חי' את החיות הרוחנית שיש בו. ולכן, רוב קרבנות היחיד הם שלמים, וכשהביאו דמי מעשר שני לירושלים קנו מהם שלמים, וכל בהמה שנמצאת אבודה הקריבו אותה שלמים.

אלא שיש גם קרבן עולה והטאת. והיינו שכשאדם מרגיש שהוא 'תפוס' כל כך בתוך הכיסוי וההסתרה של הגשמיות, ואינו יכול בכלל לגלות מתוכו את

החיות הרוחנית – צריך לפעמים לעשות פעולה של 'שהיטה', ולהתנתק מהעולם הגשמי לגמרי, רק לעשות איזה פעולה של 'כליל להשם', וזה קרבן עולה.

כמו כן, כשאדם פגם חם ושלום, ואז נאחזים בו יותר הקליפות וההסתרה, ובמצב כזה אינו יכול לאכול בקדושה – אזי מביא קרבן הטאת או אשם, ואז הכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים, כי הכהן הוא כביכול 'האדם המתוקן' שיכול לאכול כראוי, ואז הבעלים שאינו יכול לאכול כראוי מסתכל בו ולומד ממנו איך צריכים לאכול, ואז, אחר הקרבת העולה והטאת – יכולים לחזור ולהקריב שלמים, שהם המצב המתוקן.

שאר דבש ומלח

אמנם יש שני דברים שאי אפשר להקריב על המזבח, והם דבש ושאר. דבש הוא 'דבר מתוק' – ודבר מתוק כל העולם נמשכים אחריו, אך אי אפשר לאכול ממנו הרבה, כי זה משביע ואם ממשיכים לאכול ממנו – מקיאים, כמו שכתוב 'דבש מוצאת אכול דייך, פן תשבענו והקאתו'.

וזאת משום שהוא אור גבוה מאד שאי אפשר לגלות אותו בתוך העולם. ואלו שנמשכים אחריו – מתנתקים מהעולם, לטוב או למוטב. והשאר הוא להיפך, כי הוא תוקף הכיסוי הגשמי שאי אפשר לגלות אותו, ואין כאן מקום לבאר, ויתבאר בעניין חמי' ומצה בעו"ה.

לעומת זאת, המלח מוכרח להיות בכל קרבן. כי המלח יש בו תכונה מיוחדת – שאם אין נותנים אותו, אין טעם במאכל, ואם נותנים אותו יותר מדי, אי אפשר לאכול כלל. וגם יש בו תכונה שיכול 'לשמר' ולקיים דבר לאורך זמן. וכל זה מרמז על מדת היסוד (כמבואר בדברי הרמב"ן), שהוא הכח שמחבר ומאחד בין הכח הרוחני לבין המציאות הגשמית, כמו שכתוב בזה"ק על מדת היסוד 'כי כל בשמים ובארץ' – דאחיד בשמיא וארעא. ולכן צריך לתת אותו בכל קרבן.

ויקרא אל משה

ולכן דווקא בפרשה זו נאמר 'ויקרא' מלשון חיבה וקירוב, כי פרשה זו מגלה שכל 'דיבור' ו'אמירה' אינו רק ציווי מה לעשות, אלא הדרכה כיצד לקרב כל דבר שבעולם להשם יתברך, ואזי המצוה היא מלשון 'צוותא' וכמו שאומרים 'אשר קדשנו במצוותי', מלשון 'הרי את מקודשת לי'.

והאל"ף היא זעירא, כי כדי להתקרב צריך בתחילה להקריב את עצמו, בבחינת עולה, ואז יכול לקרב את כל הדברים שבעולם להשם יתברך.

ניתן לשמוע את השיעור של מאמרים אלו בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלושה: 34

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א: 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שעי' הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 45 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 3/4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

עניין הקרבנות

מאהל מועד

עניין הקרבנות הם בירור בחי' הרוח חיים דקדושה מבחי' הרוח סערה, וכפי שמבאר מוהר"ן (ליקוטי הלכות, פסח, הלכה ג, אות י) וז"ל: "כי עקר הפרקן הוא לקרר רוח האדם מרוח הפהמה, דהינו לקרר בחינת רוח חיים דקדושה מבחינת רוח סערה רוח הפהמה, כי ישראל ועובדי פוכבים הם בחינת אדם ובהמה פידוע, כי אתם קרויין אדם ואין העובדי פוכבים קרויין אדם ומותר האדם מן הפהמה אין כי הכל הכל, כי פלם יש להם בחינת הכל, שהוא בחינת הכל פה של המשיכת הרוח חיים על ידי אנהה להשלים התפרון כי גם אוימן דעלמא, שהם בחינת פהמה, יש להם גם בן בחינת אריכת הרוח, שהוא הכל פה פנ"ל, אכל מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הפהמה הירדת היא למטה לארץ, כי רוח האדם, בחינת אריכת הרוח של ישראל, שהוא רוח חיים דקדושה, עולה למעלה ומקבל וממשיך רוח חיים מן הקדושה מתי החיים. ורוח הפהמה הירדת למטה, כי אריכת הרוח של הפהמה, בחינת האמונת העובדי פוכבים, היא יורדת למטה לארץ, כי אין להם שום חיות, כי הם בחיים קרויים מתים, כי רוחם היא רוח סערה, שהוא רק גדול בשעתו לפי שעה קלה ולסוף מסער גופה ונשמתה וכו'.

ואולי על פי זה יתבאר מה שהתורה מודגישה שפרשיות לו נאמרו מאהל מועד ואע"פ שכל התורה ניתנה מאהל מועד, כי מבואר בביאור הליקוטים שקודש הקדשים הוא בחי' עדין שהוא שורש הגן שהוא בחי' תורה שעל ידו כל הבירור של הד' יסודות וכי הבירור בפועל הוא ע"י התורה שהוא בחי' הגן, אבל שורש הבירור הוא ע"י התפילה שהיא בחי' עדין, וזה נמצא גם בבית המקדש וכפי שמתבאר במאמר עניין זה על הפסוק ומעיין מבית ה' יצא, ומבואר ששורש עניין זה נמצא בבית המקדש, וע"כ מאהל מועד ניתנה למשה כל התורה, כי שם הוא בחי' העדין שהוא שורש התורה, ומשם יצא לפועל כל דיני ומצוות התורה שעל ידם הוא עיקר הבירור בפועל, ועל פי כל זה יתבאר היטב שאע"פ שכל התורה ניתנה מאהל מועד, כי כל התורה היא בחי' הבירור של הרוח חיים דקדושה מהרוח סערה, כי עיקר הרוח חיים הוא מהתורה וכמבואר בפנים, אבל דייקא בעניין הקרבנות יש בזה הדגשה מיוחדת, כי הקרבנות מעצם מהותם ועניינם הם עניין זה של בירור הטוב מהרע וכנ"ל, וע"כ בעניין זה הדגישה התורה שנמסר עניין זה באהל מועד, שהוא בחי' עדין שמשם הוא שורש הבירור וכנ"ל.

והשיב את הגולה

"כי רוח הפהמה היא בבחינת אריכת הרוח סערה שפומשיכין העובדי פוכבים על ידי אנהה, פנראח בחוש שרוח ונשימה של הפהמה גדול מאד, כי הם הומים וגונחים בקולם תמיד, ואין להם דבור, רק קול, וכל קולם הוא כמו מי שגונח ומתאנח בקול גדול ומאריך הרוח והנשימה מאד, פנראח כל זה בחוש, הינו שהם בבחינת אריכת הרוח של העובדי פוכבים, שהוא גדול בשעתו, בחינת רוח סערה, אכל לסוף מסער גופה וכו'.

ובסוף הפרשה מבואר עניין השבת הגולה, וזהו המקום שנזכר בתורה בפירוש עניין התשובה, ומובא בספרים שזהו שורש עניין התשובה של כל התורה ויעו"ב בליקוטי הלכות (גולה, הלכה ה אות ב): "וזה בחינת והשיב את הגולה אשר גזל או את העשק אשר עשק שהוא מרפזו על תשובה על כל העונות שפועלם, פמבאר בהרבה ספרי מוסר שהביאו פסוק זה לענין תשובה. כי הפעל עברה הוא נקרא גזלן בחינת גזל אביו ואמו שהם קדושה גריד הוא ושכינתה, פמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה, ועיין שם בה"ב וה"ג וה"ד, ועל פי המאמר הזה יתבאר העניין היטב כי באמת כל בחי' העונות הם בחי' הגולה של הרוח חיים דקדושה האמיתי, לצד הסמ"א, ועל כן באמת הוא נהפך אצלם לרוח סערה, מחמת שאין להם כלים לקבל את האור הנה וע"כ הוא נהפך אצלם לבחי' החיפך, ועל כן עיקר התשובה הוא להחזיר את הרוח חיים לשרשו בקדושה, בבחי' והשיב את הגולה הנ"ל.

"ועקר הפרקן היא בשביל זה לקרר רוח האדם מרוח הפהמה בבחינת מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הפהמה הירדת וכו', כי על ידי התקטא נמשיך, הם ושלום, אחר רוח הפהמה בחינת רוח סערה, דהינו שנתערב רוח חיים דילה, שהוא בחינת רוח האדם ברוח הפהמה, ועל בן הרשעים בתייהם קרויים מתים מחמת שנתמלק מהם הרוח חיים וכו', ועל בן תפוז החוטא על ידי הפרקן, שעל ידי זה נתברר רוח האדם מרוח הפהמה ואז יש לו פה להמשיך הרוח חיים על ידי האנהה שמתאנח ומתהרט על התקטא בשעת הכאת הפרקן".

עבודת היום ||| פנינים על סדר היום על פי תורה זו

לימוד התורה ובירור ההלכה

ואח"כ עוסקים בתורה כל אחד כפי כוהו, ששם הוא עיקר הבירור ועיקר הרוח חיים דקדושה, כמבואר בפנים (אות ב): "כי עקר רוח החיים הוא בהתורה, כמו שכתוב (שם א): 'ורוח אלקים מרחפת על פני המים' הוא התורה, ואחר כך (באות ו): 'ולבוא לזה להפריש ולהבדיל ולכפול הרע מהטוב הוא על ידי תורה ותפלה, ולמוד התורה יהיה לזון לעמקה של הלכה, הינו ללמד פוסקים. כי יש בהתורה אהיות הטוב והרע, שנתאחזין מבחינת אסור והתר, טמא וטהור, פשר ופסול, שיש בהתורה; וכל זמן שאינו מקרר התלכה הוא מערב טוב ורע; ועל בן אינו יכול להפריש ולכפול הרע מהטוב, והוא בבחינת (משלי י"א): 'ודרש רעה תבואנו'; עד אשר הוא מעיז ומקביר הפסק הלכה ומקביר האסור והמתיר וכו', דהינו על ידי למוד פוסקים, אזי מפריש הטוב מהרע".

גם במדותיו אינו יכול להפריש ולכפול הרע מהטוב, והוא בבחינת ודורש רעה תבואנו, כי הוא נותן חם ושלום על ידי לימודו שאינו מבורר כח להרע, שהוא בחינת רוח הטומאה לינח מהטוב שהוא בחינת הרוח חיים כי עיקר הרוח חיים הוא בהתורה כנ"ל שזה בחינת החיות של הטוב שבד' יסודות והרע אין לו מעצמו שום חיות ושום הויה כלל, רק שנתהווה בשביל כח הבחירה, ועל כן באמת מבואר לעיל שהרוח סערה הוא רק לשעתו ולסוף כלה ונאבד, כי אין לו קיום כלל מאחר שאין לו שום חלק בהרוח חיים דקדושה כלל, רק אדרבה הוא כנגדו ממש וכל יניקתו הוא רק מהנצוצות הקדושות של הרוח חיים הנופלין במטרא אהרא, על ידי שפוגמין בהתורה כנ"ל ושורש יניקתו הוא ממה שיש בהתורה עצמה כביכול אהיות הטוב והרע, היינו כי התורה מוכרחת לדבר גם מהרע בכדי להבדיל ולהפריש בינו לבין הטוב שזה בחינת כל האזהרות שבתורה וכו', וכל זמן שלא נתברר ההלכה עדיין שאז יכולין למעות ולומר על פי התורה על הרע טוב ועל הטוב רע חם ושלום, מזה עיקר שורש יניקת הרע שהוא בחינת הרוח סערה כנ"ל".

וביאר הדברים מבואר כפרפראות: "וכל זמן שאין מבררין ההלכה שאז גם לימוד התורה שלו כביכול מעורב עדיין טוב ורע, מאחר שיכול לומר עדיין על האסור מותר ועל טמא טהור וכו', היינו שנדמה לו אז שעל פי התורה הוא כן מחמת שלא בירר ההלכה עדיין, כי באמת פסק ההלכה הוא להיפוך ועל כן אז

ועל פי זה מבואר עוצם החיוב להשתדל לברר ההלכה לאמיתה כפי יכולתו, ולא להתעצל בזה ח"ו, כי אם ח"ו מועה בהלכה מחמת עצלותו, נותן בזה יניקה להרע ח"ו, אבל לעומת זאת כל הלכה והלכה שזוכה ללמוד ולברר, זוכה

לבירור הטוב והרע בנפשו, וזוכה לרוח חיים דקדושה ונאל יאמר האדם אם כן מה לי ולצרה הזאת, הרי אם אטעה בהלכה אגרום יניקה לרע ח"ו, א"כ מוטב שלא להיכנס לבירור ההלכה, אבל פשוט שזה אינו דכל שלא בירר כלל ההלכה כפי יכולתו, בוודאי יש בזה יניקה לרע כי אין אצלו התחלה של בירור, משא"כ אם עוסק בבירור כפי יכולתו, אף אם טעה באיזה פרטים, מ"מ בוודאי זכה להרבה נקודות אמיתיות של בירור, ועיקר מה שצריך להיזהר הוא לא לשנות ההלכה מהמת נגיעות או מהמת עצלות, וכן מי שאינו בר הכי לעיין ולברר הלכה כראוי, ישאל בזה כל דבר למורה הוראה, וזהו אצלו בחי' בירור ההלכה, וכמו"כ ישתדל לעסוק בדברי הפוסקים כפי יכולתו לידע מה הם הדברים שאין בהם ספק, אבל מי שיכול לעסוק בבירור ההלכה לעומקה, מחוייב לעסוק בזה כפי יכולתו, שזהו הבירור המוטל עליו, וכשעושה האדם מה שכוחו ככונה לש"ש, בוודאי הוא מברר בזה הרבה אף אם יש לו טעויות, ויעוי' בליקו"מ תניינא סי' קה ודו"ק.

אהבת ישראל

וצריך להתחזק מאוד באהבת ישראל ולא להפריד עצמו ח"ו משום בר ישראל, כי נשמות ישראל הם העשבים הגדלים בגן, וממילא מובן שהם עצמם בחי' הגן שהוא הכלים לקבל את הרוח חיים (וכן מובן מדברי הביאור הליקוטים, ויעוי' בשיחות הר"ן סימן צא: "סגולה להתמדה שיוזכה להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר לבלי לדבר על שום איש ישראלי. כמו כשהלכה היא יפה אזי האהבה בשלמות. אבל כשיש להכלה איזה חסרון ומום, אזי בודאי אין האהבה בשלמות. כמו כן התורה נקראת כלה כמו שכתוב (דברים לג ד) "תורה צוה לנו משה מורשה" ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות נז. פסחים מו:): "אל תקרי מורשה אלא מאורסה", וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, כי ששים רבוא אותיות התורה כנגד ששים רבוא נשמות ישראל. וכשיש חסרון באחד מישראל נמצא שיש חסרון בתורה ששם שרש נשמות ישראל כנ"ל. ועל כן בודאי אי אפשר לאהב את התורה בשלמות. אבל כשיזהר מלדבר על שום ישראל ולבלי למצא שום חסרון בשום ישראלי נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום אזי בודאי יאהב את התורה מאד. ואזי יתמיד בלמוד התורה מגדל האהבה כנזכר לעיל, וזהו "תורת ה' תמימה" (תהלים יט ח) הינו כשתורת ה' היא תמימה בלי שום חסרון ומום דהינו כשנזהרין לבלי לדבר ולבלי למצא שום חסרון בשום ישראלי שהוא אות מהתורה, נמצא שאז תורת ה' תמימה בלי שום חסרון ומום, אזי הוא משיבת נפש. כי אז דיקא זוכין לאהבת התורה ומרגישינן מעם מתיקות התורה שמשיבה את הנפש מאחר שאין בה שום חסרון כנ"ל. ואז זוכין להתמדה כנזכר לעיל "עכ"ל, והיינו כנ"ל כי נשמות ישראל הם עצמם בחי' התורה, וע"כ כדי לזכות לקבל הרוח חיים מהתורה צריך להיזהר שלא להפריד עצמו ח"ו מנשמות ישראל שהם עצמם בחי' התורה שהוא בחי' הכלי לקבל הרוח חיים וכמו"כ כיון שמבואר כמאמר שעיקר הדרך לקבל הרוח חיים מהצדיק הוא מחמת הכח שיש לנלוים אליו, מובן ממילא שצריך להיות שלום בין הנלוים שעו"ז כולם נלוים ובמלים אל הצדיק, אבל כשיש מחלוקת ביניהם אזי זה עצמו מפריד אותם מהצדיק ודו"ק.

אמונה

ועיקר בירור הטוב מהרע נעשה ע"י האמונה (יעוי' ליקו"מ סי' סב וסי' צד ועוד), הן בכללות ע"י שמסתכל על כל העולם בהסתכלות של אמונה, לידע שה' עשה כל זאת, שבזה הוא מברר את העולם מבחי' הרוח סערה שמסתיר ומכסה את כבוד ה', ומגלה בזה את כבוד ה' שהוא בחי' רוח פיו שמחיה את

כל העולם, והן כפרטות בכל המאורעות שעובר על האדם בכללות וכפרטות, עיקר הבירור בין הרוח חיים דקדושה לרוח סערה הוא ע"י האמונה, כי כשאין לו אמונה, אזי אין חייו חיים, והוא רוצה שהכל יסתדר לו ברגע זה, וברגע שאין הדבר מסודר כרצונו אין חייו חיים (שזה עצמו בחי' הרוח סערה שגדול "בשעתו" היינו מחמת שהוא דוחק את השעה ורוצה הכל עכשיו, הוא באמת מקבל הכל עכשיו, ומחמת שאין לו כלים לזה, זה מסער גופיה ונשמתייה, וכמבואר בפנים), אבל כשאדם מקבל את הדברים שעוברים עליו (בכללות ובפרטות) מתוך אמונה שהכל מהשי"ת ולטובה, בזה הוא יכול לקבל את הרוח חיים דקדושה.

קדושת הברית

ובפרט בעת שמתעורר לאדם נסיון בקדושת הברית, צריך להתחזק ולידע שעיקר הרוח חיים דקדושה תלוי בזה, כי זהו כללות התורה ונעניין זה עצמו הוא בחי' רוח כידוע, ובכל נקודה של התגברות בשמירת הברית הוא זוכה להיות נלווה אל הצדיק (כי עיקר בחי' צדיק הוא "מאן דנמיר ברית", וע"כ אף כשאינו זוכה לזה בשלימות, אבל כל נקודה ונקודה שזוכה בזה, הוא נעשה בזה יותר בבחי' נלווה אל הצדיק, ועו"ז יכול לקבל הרוח חיים דקדושה מהצדיק אף כשמצד עצמו אינו ראוי לזה כל כך.

התבודדות

והעיקר הוא בעת ההתבודדות לצעוק הרבה להשי"ת לזכות להמשיך הרוח חיים מהצדיק, ולזכות להיות נלווה אל הצדיק, לעסוק ככל יכולתו בבירור ההלכות, ולהמשיך את שורש התורה ע"י ריבוי התפילה להשי"ת, ולברר הטוב מן הרע בכל דבר ודבר.

שמחה

אבל שאר כל היום צריך להיות בשמחה "כי הרוח חיים הוא בְּחֵינַת שְׂמֵחָה, כְּמוֹ שְׂמֵחָה בְּמִקוֹם אַחֵר שְׂעָקָר הַחַיִּים הוּא שְׂמֵחָה, בְּחֵינַת פְּאוּר פְּנֵי מְלֶכֶת הַיָּם, בְּחֵינַת שֶׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיהֶּ, כִּי הַרוּחַ חַיִּים הוּא בְּחֵינַת רוּחַ צְפוּנִית הַמְּנַשֶּׁבֶת בְּגִזְרֵי יְהוָה הוּא מְנַגֵּן מְאֲלֵי. וְנִגּוֹן וְזִמְרָה הוּא עֵקֶר הַשְּׂמֵחָה בְּנֶרְצָה בְּחַיִּים (ליקוטי הלכות, העושה שליה לגבות חובו, הלכה ג אות יח), ויעוי' בלשון הביאור הליקוטים (הארוך אות ס"ו): "לעובדא ולמעשה מכל הנ"ל, שגם באנחה ולב נשבר שבתפלה, מוכרח האדם להזהר, שלא יבוא ויגיע לאנחה ויגון לגמרי, [שאו נחשבים הם ושלים בתכלית ההיפוך, כמובא בדבריו הקדושים במקום אחר]. כי כמו שנתבטלים על ידם הצער והחיסרון. כן גם להיפוך, נאחזים ונשתלשלים מהם. עד שאין ביכולת לעסוק בעבודה הזאת כל היום [זולת במדרגת אדמו"ר ז"ל]. וכל אשר זולתו, גם אם יעבור עליהם מה שיעבור הם ושלים, אין להם לעסוק יותר מדאי בבכיה ואנחה ונכעין מה שאמרו הו"ל על אודות האבילות וכו', שעל מת אחר הוא בוכה, זולת בשעה אחת ביום לבד, וכל היום לא יהיה כל עסק התפלה, זולת בשמחה, ובתהלה, ובשיר".

כי באמת צריך להגדיל השמחה מאוד על כל נקודה דנקודה של בירור שזוכה לברר הטוב מהרע ע"י תורה ותפילה ושאר כל העבודות, ובפרט על מה שזוכה להיות נלווה אל הצדיק, שעו"ז יש לו כח להכניע כל הרע ולברר הטוב מהרע, ובפרט מי שזוכה להיות נלווה אל הצדיק ע"י שהיה אצלו בראש השנה, בוודאי עליו לשמוח בזה מאוד מאוד כל השנה, כי אז נעשה שורש עניין זה של הכנעת הרשעים ובירור הטוב מהרע ועו"ז יש לנו כח כל השנה לזכות לקבל הרוח חיים דקדושה כראוי.

ליקוטי מוהר"ן - זה מלצר אלי!! זה לא סלוגן - זה דרך חיים!!

שייך לפה

בספר סיפורי מעשיות שסיפר רבי נחמן מברסלב, יש סיפור על בן מלך וכן שפחה שנתחלפו; יום אחד המלכה ילדה בן ובאותו זמן ממש, גם השפחה שלה ילדה בן, והמיילדת לקחה את הוולדות והחליפה ביניהם.

כמוכן, דברים כאלה לא קורים במקרה. "זה לעומת זה עשה אלוקים", הקב"ה תמיד מאזן בין הקדושה לסמטרא אהרא. כאשר יש משקל של קדושה, יש כנגדו משקל של סומא, כדי שתהיה בחירה בעולם, כדי שיהיה בלבול, והבלבול הזה יכריח את הלב שלנו להיכנס לפעולה ולבדוק מה קורה כאן.

זה שאני מרגישה לא ברורה, זה שאני מרגישה שלא מספיק מאיר לי מה הנכון והרבה פעמים אני מתבלבלת איך צריך ללכת, עצם זה שיש בלבול – זה לא מעות. זה לא כי פספסתי משהו. לא. המהות של העולם היא שתמיד יש משקלים מאזנים בשביל שתהיה בחירה. הדברים לא ברורים בהתחלה, ואז אדם יכול למעות, לפנות שמאלה במקום ימינה, לאבד את הכיוון. וזה מכריח אותו להיכנס לפעולה יותר מודעת.

אנחנו נקלעים לתוך מקומות שלא שייכים לנו, כי שייך לנו לקלוט שזה לא שייך לנו ולצאת משם. לא היינו אמורים לעבור בחיים האלה מסלול חלק לגמרי. מסלול חלק לגמרי בלי מהמורות – יש בשמיים. אפשר להישאר שם ולא לרדת... שם לא מתבלבלים, שם לא טועים, שם אין ערפילים. הכל כל כך ברור. בשמיים הנשמה בעונג תמיד. היא אף פעם לא עושה מעויות שמסתירות לה את האור ומפילות אותה למועקה ולהושך ולכאב. המילים האלה לא שייכות לשם, הן שייכות רק לפה.

כל אחת מאתנו נשלחה לכאן והמסלול שלה עובר דרך כל מיני בולענים ופניות צדדיות מתרחקות ונאבדות. כולנו עושות בחירות לא נכונות בדרך.

תנשום ותשמה

כשאדם מוציא את עצמו במקום לא טוב, הוא נוטה להאשים את עצמו מאוד ולהיבהל מאוד.

אבל התשובה היותר עמוקה, הדיבור היותר עמוק של צדיקים בהקשר הזה הוא – תנשום ותשמה. בכל מקרה צריך לשמוח. רבי נחמן מספר על מלך שהכתיר את בנו למלך, ובמסיבת ההכתרה הוא הודיע את בנו ואמר לו: גם כשתרד מהמלוכה תהיה בשמחה גדולה, כי הירידה היא חלק מהתוכנית של המלוכה. אף פעם אל תאבד את השמחה. אפילו אם אתה מוציא את עצמך כמעט הכי גדולה – בכל זאת תהיה בשמחה. למה תשמה? תשמה בגלל שהגעת לכאן כדי לעשות בירור ולחזור. זה היה צריך לקרות, כדי שעכשיו יתעורר לך הלב.

אם היינו באמת מפנימים את הכללים של הצדיקים, החיים שלנו היו יותר רגועים והרבה פחות מבוהלים.

לב הכאב

האמת היא שאנחנו יכולים לעמוד בקשיים, אנחנו יכולים לנשום ויש לנו אורך רוח פנימי והבנה שמכל מושבר אפשר לצאת ולהמשיך הלאה.

מה שמחליש אותנו, מה שגורם לנו לברירה פנימית, לנסיגה, למפלט מומטעה אל העולם, זה רק הפחד. הפחד כשנראה לי שאני לא בסדר, שזה בגללי, שיענישו אותי, שלא יאהבו אותי, שלא רוצים אותי יותר, שהשם ודאי כועס עלי, שהוא לא מסתכל עלי, שהוא מאוכזב ממני...

כל הקולות האלה נערמו עלינו בילדות. בילדות הרגשנו כל כך על תנאי, שזה מלווה אותנו לכל החיים. כאילו אצל הקב"ה אני גם על תנאי, כמו שהרגשתי מול הורים, מול מורים, מול מבוגרים אחרים בילדות. אני מרגישה על תנאי, אז השם נהיה לי על תנאי הכי גדול בעולם. שש מאות ושלוש עשרה

תנאים יש לי אצלו, ואם אני לא עומדת בהם, אני מרגישה שאני לא קיימת אצלו.

הצדיקים יודעים לאבחן שהדבר הזה הוא ממש לב הכאב של החיים. לב הסכנה. כי כתוצאה מהתחושות המוטעות האלה באות כל הנפילות. אם רק לא היינו פוחדים, אם רק היינו מקבלים כל מקום שאנחנו נמצאים בו בהבנה שזה הולך ככה; יש מלכה ויש שפחה, למלכה נולד בן ובאותו יום גם לשפחה נולד בן, ויש מיילדת שהולכת ומחליפה את הוולדות. מערכת.

למה?

כדי לראות מה יוצא מזה. בוא נעשה קטע. בוא נראה מה יהיה.

זה נזק ממורף וזה כאב נוראי. אבל כן. יש כוחות שבאים להרע בעולם, ואז יש דרך ארוכה של בן המלך שגדל במדור המשרתים שבארמון, נרדף ונידה, והוא צריך לאסוף את עצמו מאיפה שהוא נידח אליו, ולהתחיל לעשות את הדרך הזו.

איבוד נפשי

הסיפור הזה כל כך סמלי וכל כך אישי. כולנו בני מלך. כולנו גדלים במדור המשרתים, כולנו צריכים למצוא את הדרך הביתה לאבא... ובתקופה הזאת, מגלים לנו הצדיקים, אנחנו מאבדות בעיקר אבדות שבנפש. את מערכת היחסים שלנו עם הקב"ה עלינו לאסוף מהנפש.

גם כאלה שמתרחקים מהיהדות ל"ע, החולי שלהם הוא נפשי ולא רוחני. כלומר הוא רוחני שנגרם מהנפש. כל פעם שהם עושים איזו עבירה, זה חשבון עם אבא, חשבון עם אימא, חשבון עם הרב. הכול בכאבים ובהוויות, הכל בקומה הנפשית.

דלות בכוחות חיים

אנחנו רוצים להביא את מה שאיבדנו. אנחנו לקראת הסוף, בתיקון של כל הדורות. את מה שלא נאסוף כעת, לא יהיו לנו יותר הודמנויות. עכשיו עובדים מהקרקעית. זוחלים על הגחון. והזחילה הזאת על הגחון מאפשרת לנו מצד אחד להתגנב מתחת לרדאר ולהכריח את הגבול אל הגאולה. ומצד שני, אנחנו באמת נמצאים הכי הכי נמוך ואוספים ניצוצות.

המילה ניצוצות יכולה להישמע קצת גבוהה ומרוחקת, אבל המשמעות הפשוטה שלה היא שכעת אנחנו נמצאים בכאבים ממש חשוכים. ממש כהים. מרגישים דלות איזומה בכוחות החיים. אין לנו כוח לחיים האלו. אין לנו שמחה כבר. אין לנו תחושת זהות. אין לנו תחושת משמעות. אנחנו באמת במקומות נמוכים מאוד. צוללים לעומקים שכבר אין בהם חמצן.

זה המצב שלנו, אנחנו בקושי נושמים. אבל אנחנו מתקנים. בזמן הזה שאנחנו נמצאים פה על הקרקעית, אנחנו מחזירים בחזרה את מה שאיבדנו.

להפעיל את זה

הצדיקים אומרים שוב ושוב: אל תתבלבל. אל תוציא את עצמך מהמשחק. אל תיבהל מכל מסכה של קרניים ושיניים, ובעיקר אל תתבלבל אם מלבישים לך את המסכה עם הקרניים והשיניים. זה שקר. זו אחיות עיניים. הקב"ה אוהב את מי שאתה. פשוט תהיה אתו. תהיה עם המצב. תבקש עזרה. עם דמעות. בלי דמעות. כמוצב בלטה. כמוצב שלולית. באיזה מצב שאתה. אל תיבהל.

הצדיקים מוגלים לנו את הסודות הכי עמוקים והכי פשוטים של החיים, אבל לא מספיק לשמוע דיבור ולחזור הביתה. צריך להפעיל את זה. קיבלת משהו. קיבלת מכשיר. קיבלת עוצמה. תפעיל את זה על החיים שלך.

איך?

בשיחה פשוטה עם ה' יתברך או לצום יום שלם? התשובה היתה אחידה – יותר קל לצום יום שלם! העליתי את הרף ושאלתי 'ואם זה צום י"ז בתמוז שהם מאד ואתם צריכים לעבוד בחוץ בעבודה קשה תחת צום, האם עדיין זה עדיף מהתבודדות בישיבה על כיסא נוח ביער עם איזה ניגון? הם התייעצו ביניהם והחליטו שעדיין זה עדיף... מה קורה פה? פשוט אנשים לא התרגלו להיות עם עצמם, וביותר מזה כותב ר' נחמן שכשאדם מתחיל להסתכל על עצמו אז בדרך כלל הלא-טוב 'קופץ בראש' ואין לאף אחד השק להתחיל עם התחושות האלו. ועל זה בא ר' נחמן ומסדר לנו את הראש איך להסתכל נכון על עצמנו ואיך להתמודד עם מי שמנסה דווקא לתת לנו תמונה מעוותת על האני שלנו (ואכמ"ל).

וכך רואים היום אנשים שאין להם את זה והייהם בנויים על תמיכת הוזהות הציבורית שלהם ופתאום הקב"ה 'מאיים' בהסגר... הם נכנסים לפאניקה! הרי זו לא שעה אחת זה שבועיים! כפרת עוונות... אז צריך לזכור שכל עוד משיח לא הגיע עדין ניתן לתקן את המצב ולהתחיל לעשות 'בידוד' באופן בחירי לפני שיעשו את זה בשבילנו.

כספר רב המכר 'אדם מחפש משמעות' שנכתב ע"י אחד שעבר את השואה וראה את ההתנהגות של האנשים שם, הוא גם כן הגיע למסקנה דומה שכל מי שהייתה לו אמונה ותפיסת עולם יציבה, הצליח לשרוד יותר ממי שלא היה לו את זה (היום אם הייתי כותב ספר לא הייתי קורא לו 'אדם מחפש משמעות' אלא 'משמעות מחפשת אדם'...).

אני מכיר ושומע 'עצות מרהוק' על כל מיני דרכים איך להפך את הפחדים וההרדות 'תן לילד לדבר על מה שכואב לו, תוציאו את הכאב החוצה' וכו' ואני לא מבין, נולדנו היום? אין לנו על מי להשען חוץ? נכון שצריך להוציא את הרגשות אבל לפני מי? (אני לא רוצה להבהיל, אבל רק תחשבו על הילדים אם הם יהיו במצב שלא נעמוד לצדם לשמוע את מה שיש להם בלב, מה הם יעשו אז?) אני לא אומר שלא צריך את זה אבל צריך גם ללמד את הילדים להתרגל שבורא עולם זה משהו חי שאפשר לפרוק מולו את הרגשות. תאמינו לי, הוא פסיכולוג מושלם! הוא יודע להקשיב בשקט, לא צוחק עליך ואפילו לא מחייך כשאתה מספר לו על מעויות מאד מביכות... הוא יודע להכיל את הכל ואכפת לו מכל כאב שיש לך ואפילו אם הוא לא כל כך מוצדק.

הקשר עם הקב"ה הוא הדבר היחיד שיכול ללוות בן אדם לכל מצב שיהיה בעולם עד זיבולא בתרייתא. אנשים מכינים היום מצבורים של מוון, בטריות תרופות וכו' ומה עם המצבורים של האמונה והקשר עם הקב"ה? את זה לא קונים בסופר ולא בשום מקום אחר

ואם לא עכשיו – אימת?

אין מה להתווכח. אין מה להרגיש אשמה. אין מה להרגיש בושה. רק לראות דברים כהווייתם. כן, יש חום.

יש לנו חום, ואנחנו צריכים ריפוי. במיליון מקומות.

בסופו של דבר, העומק של היהדות שלנו בתקופה הזאת, עם הנפש הזאת, תלויה בזה שיש לך פעם ביום זמן שאת יושבת במקום מוגן וסגור ושואלת – מה שלומך? איך את מרגישה? מה עובר עליך? מה קורה איתך? איפה את בעולם?

אם פעם ביום יש לנפש שלך התעניינות בשלומה וחיבוק של נחמה, ביטוי של כל תחושה והודאה פשוטה על האמת בכל מצב שהוא, המערכת שנבנית היא מערכת שמסוגלת להכיל כל דבר, ואז מתהפך לנו הניגון מכאב לנחמה, וכעומק השעבוד, כן – בעז"ה – עומק הגאולה.

נו, ומה עושה אדם שהנפש שלו דורשת את ההרגשה של היהודיות העצמית שלו והיא לא מקבלת אותה – לוקח לעצמו זהות קיבוצית. מה זה זהות קיבוצית? כל קבוצה מכל הגדרה שהיא נותנת הרגשה של נפח והשיבות לכל מי שנכלל בה. זה יכול להיות מפלגה בבחירות, חברה חרדית מסוג מסוים ואפילו השתייכות לאדם צדיק מורס מעם. שיוך כזה פועל על האדם בצורה שלילית כשאין לו משהו משל עצמו.

ר' נחמן מברסלב כותב שלכל יהודי צריך שיהיו שלש נקודות – נקודת הרב (ה'צדיק') נקודת החבר (שיחת חברים) ונקודת עצמו (התבודדות). זאת אומרת שלמרות שיש לאדם צדיק יסוד עולם שהוא מקורב אליו וכו' בהתבודדות הוא יכול לעשות בהתחלה 'הריני מקשר את עצמי' אבל משם ואילך הוא לא יכול לשלוח את 'רבינו' שידבר במקומו עם הרבש"ע... הקב"ה מחפש אותי ואותך כל אחד במקומו.

כתוב במדרש שתהליך גאולת מצרים התחיל מנקודה אחת שבה בשמים החליטו לשנות את המציאות. ומה קרה באותו רגע פה למטה שגרם את כל השינוי שבא לאחר מכן? אומר המדרש שכל אחד מישראל שיכר את לבו בהרהור תשובה לפני הקב"ה ולא היו יודעים כל אחד זה מזה, ורק הקב"ה שיוודע מחשבות לבב ראה איך שכווולם ברגע אחד הרהרו בתשובה, ובאותו רגע ממש גזר הקב"ה להושיע את עם ישראל. זאת אומרת שהיתה פה 'עצרת המונים' אבל בצורה כזו שכל אחד מהם הרגיש שהוא לבדו הושב על הקב"ה ומתגעגע אליו... ואיפה הצטרפו כל אותם ששים ריבוא? לא בשערי ירושלים אלא אצל הקב"ה! ואם חו"ל מגלים לנו שזו הנקודה שהביאה את לידת עם ישראל וגאולתו, רואים מכאן את הציור הבסיסי של עם ישראל ואת מה שמבקש הקב"ה מאתנו – תצטרפו את עצמכם לכלל, תתפללו במניין, תעשו עצרות גדולות וכו' אבל אל תשכחו את עצמכם... מניין זה לא עשיריה של מתפללים, מנין זה עשרה אנשים שכל אחד מגיע ממקום פרטי שהוא מודע אליו, ומצרף את הפרטיות שלו לכלל.

ובאמת הבן שלי דר בטבריה ושם נוצר מצב שכמעט כולם נכנסו לבידוד, כיון שכך הם התחילו לעשות מניין 'מרפסות' שבו העמידו בימה באמצע הרחוב עם עשרה אנשים למטה, ודרך רמקול רב עוצמה שמעו כולם את השליח צבור. יש פה ציור למה שנכתב – כל אחד נשאר בבית שלו במקום הפרטי שלו ומשם הוא הצטרף למניין... בדיוק כמו שצריך!

אדם שהי כן יש לו כמים של שפיות נפש גם כמצבים שבהם הכלליות הולכת ומתפוררת. אנשים היום מפחדים להיות לבד עם עצמם! בשיחה שמסרתי באיזה בית שאלתי אותם 'מה יותר קשה להתבודד שעה אחת

לבית ולמשפחה III המשך מעמוד 6

בוא כל יום לקב"ה ותדבר איתו. תביא את מה שעובר עליך. ותוך כדי הקולות של הייאוש והכאב והמוצקה, תביא גם את הקול של הצדיק.

כשאתה בא ליישב את דעתך תעשה את זה לאור מה שלמדת. בעצם, מה עובר עליי עכשיו?

תספר מה אתה מרגיש; אני פוחד. אני מרגיש כישלון, אני מרגיש נורא... אבל אחר כך, לאט לאט, אחרי שהקאנו את הכאב, יש גם מקום שנזכר – אבל אני אמור להיות בדיוק פה. לא הגעתי לכאן בטעות. וגם אם הייתה טעות, עכשיו היא כבר נכללת בתוכנית של הבריאה. עכשיו אני כאן ומפה אתקדם.

זה שבן מלך וכן שפחה מתחלפים – זה הסיפור של החיים! זה שאני מוצאת את עצמי עכשיו במקום מאוד כואב – זה הסיפור של החיים שלי!

זה כמו למדוד חום ולהגיד "כן, יש חום".

עולה מכפרת על 'הרהור הלב', וביאור הפסוק 'בְּיַד הַזֶּקֶה וְגו' אֶמְלֹךְ עֲלֵיכֶם"

"אם עלה קרבנו מן הקרבן וזכר תמים וקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצונו לפני ה' (ויקרא א, ג). ובמדרש (ויקרא רבה ז, ג), איתא: גופא, תני ר' שמעון בן יוחי, אין העולה באה, אלא על הרהור הלב. ר' לוי אמר, מקרא מלא הוא, (יהזקאל כ, לב) 'והעלה על רוחכם', ע"כ. פי', הפסוק ביהזקאל מדבר על הרהור עבודה זרה, כדכתיב 'והעלה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אמורים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עין ואבן', וזוה שנקט הכתוב ואמר 'והעלה', בא ללמד שקרבן 'עלה' – הוא זה שמכפר ומבטל את הרהור הלב.

וצריך להבין את המשך הכתוב בפסוק הבא שם ביהזקאל (שם, לג): 'הי אני נאם א-דני ה' אם לא ביד הזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוד עליכם', ופירש במצודת דוד וז"ל: 'אם לא', הוא ענין שבעה, שנשבע לומר שבעל כרחם ימלוד עליהם. 'ביד הזקה', רצה לומר שיכופ אותם בחמה שפוכה לעבוד את ה', עכ"ל. וקשה, שאם הפסוק הקודם מיידי שמביאים קרבן עולה כדי לכפר על 'הרהור הלב', מדוע צריך עדיין 'יד הזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה' בשביל לבטל את הרהור עבודה זרה ולקבל את מלכותו ית', הרי כבר מעצמנו אנו רוצים בדבר – עד שאנחנו מביאים קרבן עולה על 'הרהור עבודה זרה' שהרהרנו.

ועוד קשה הרי קרבן עולה תכליתו הוא ל'דורון', כמו שאמרו בגמ' בזבחים (דף ו): 'אמר רבא עולה דורון היא', פי', עולה הרי באה לכפר על 'עשה', וכיון שבודאי מיידי שעשה תשובה, כי בלא זה (משלי כא, כז) 'זבח רשעים תועבה', ובתשובה לבד כבר התכפר לו 'העשה' שביטל, וכמו שאמרו בברייתא (יומא פו.): 'עבר על מצות עשה ושב, לא זו משם עד שמוחלים לו, ועל כרחך שקרבן העולה' בא לשמש רק כ'דורון'. וכמו שפירש"י שם וז"ל: עולה דורון היא, אינה באה לכפר על עשה כפרה ממש, אלא אחר שכיפרה התשובה על העשה, היא באה להקבלת פנים, כאדם שסרח במלך וריצהו ע"י פרקליטין (מליצי יושר), וכשבא להקביל פני המלך – מביא דורון בידו, עכ"ל. נמצא, שודאי כפרת העולה האמורה בפסוק הראשון – היא עם התשובה, וא"כ מדוע ממשיך הפסוק השני לומר 'אם לא ביד הזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוד עליכם', הרי כבר שבנו בתשובה וקיבלנו מלכותו באהבה.

ונראה ליישב, ובחידים את דברי רבינו זיע"א בלקוטי מוה"ר"ן (תניינא, תורה י"ב), וז"ל: ועל פן שצאדם נפל חס ושלום, לבחינת מקומות אלו, דהיינו לבחינת מקומות המטנפים, ונפול לספקות והרהורים ובלבולים גדולים, ואני מתחיל להתפלל על עצמו, ורואה שרחוק מאד מכבודו ותבונה, ושואל ומבקש 'איה מקום כבודו, מאחר שרואה בעצמו שרחוק מכבודו ותבונה, מאחר שנפל למקומות פאלו רחמנא לצלן, וזה זה עקר תקונו ועליתו, בבחינת 'ירידה תכלית העליה', המוכא בספרים (ע' בעש"ט ע"ה בראשית הערה ס') וכו'. וזה בחינת 'קרבן עולה', שמכפר על הרהור הלב. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה

(כנ"ל), כמו שכתוב 'והעולה על רוחכם' – 'שעולה מכפר הרהור'. פי יש בחינת (תהלים לה, יא) 'לבי סתרתי', פי יש קלפה, שהיא מעקמת ומסבכת הלב בעקומים וסבובים ובלבולים הרבה, והיא בחינת 'קלפת נגה'. ועלפן נקרא 'סתרתי', תרגום של 'סביב' 'סחור סחור', בחינת (יהזקאל א, ד) 'ונגה לו סביב', פי היא בחינת תרגום, פמוכא (עין בלקוטי א' סימן יט), ועלפן פתיב בלשון תרגום. וכשאדם נופל לשם, שזה בחינת מקומות המטנפים, ואני מבקש וצוהק 'איה מקום כבודו', וזה בעצמו תקונו, פי חוזר ושב אל הכבוד העליון, שהוא בחינת 'איה' כנ"ל. וזהו בחינת 'עולה', בחינת (בראשית כב, ז) 'ואיה השעה לעולה', שבחינת 'איה' – היא בחינת 'שה' לעולה, לתקן ולכפר הרהור הלב, שפא ממקומות המטנפים, פי על ידי בחינת איה נתתקן ועולה משם וכו'. ולפני כל תורה יש בחינת ספקות הנ"ל, כגון בהדושי תורה, קודם שמתדשין יש פחה ספקות ובלבולים, קודם שמבכר ומלפן הדבר פראוי. ואלו הספקות הם בחינת 'עין הדעת טוב ורע', שהוא בחינת 'נגה'. וכשמגיע אל התורה בעצמה, זה בחינת 'עין החיים', עכ"ל.

ומבואר בדבריו הקדושים, שמלבד הרהורים הרעים שהאדם מביא על עצמו, יש בחינה של הרהורים המגיעים מקליפת נוגה, וכביכול מוכרחים לעבור דרכם, כי הקליפה קודמת לפרי, דהיינו כדי להגיע לעין החיים' שזו התורה בעצמה, צריך לעבור קודם לכן דרך בחינת 'עין הדעת' שהם הספקות והבלבולים שיש בלימוד בעצמו, שבא לקשויות וספקות כיצד הוא האמת. ובאמת, 'ירידה זו היא תכלית העליה', כי דוקא מתוך ירידה זו שבאים לו הרהורים ובלבולים, והוא צועק 'איה מקום כבודו' זה עצמו בחינת 'קרבן עולה', וכמו שכתוב 'ואיה השעה לעולה' – שבחינת 'איה' היא בחינת 'שה' לעולה. ומבואר מכל דבריו הקדושים, שלא מדובר ב'הרהורים רעים' של עבודה זרה ועריות שהאדם מביא על עצמו מהמת תאוותיו, אלא מדובר על 'הרהורים רעים' שבאים לאדם מקליפת נוגה' בעל כרחו, מבחינת הקליפה קודמת לפרי, וזה לטובתו בשביל 'ירידה צורך עליה', שעל ידי זה הוא צועק 'איה מקום כבודו', ואז נעשה בחינת 'ואיה' – השעה לעולה', ובאמת שאינו צריך להביא קרבן בפועל, אלא הצעקה לבד של 'איה מקום כבודו', היא מועלת לו ומצילה אותו.

ואולם מלבד זה יש הרהורים רעים מצד תאוות וכו' וכנ"ל, ועליהם צריך תחילה לעשות תשובה ולהביא 'קרבן עולה' ממש, (ובזמן הזה שאין בית המקדש לקרוא את פרשת עולה), שעל זה נאמר הפסוק הראשון 'והעלה על רוחכם היו לא תהיה', שהעולה מבטלת את הרהור הלב. אלא שממשיך הנביא לדבר גם על הבחינה השניה, שהיא בחינת 'ואיה השעה לעולה' – שבחינת 'איה' היא בחינת 'שה' לעולה. וכיון שההרהורים באים מהקליפות, ממילא צריך כביכול שהקב"ה יקיים בנו 'ביד הזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוד עליכם', היינו שה' ית' יבטלם בידו החזקה וכנ"ל.

תרומות באשראי!

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס?
אנו זקוקים לתרומה שלך!
ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'.
או דרך קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב,
בשלוחה: 09.
לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר:
054-848-73-17

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח – – – בשביל ללמוד
זוהר??? הגיע הזמן שנבין – – – לימוד
זוהר מביא את המשיח!!!
כותב זוהר הקדוש (פרשת נשא, כו.):
'ומשום שעתידים ישראל לטעם מעין החיים,
שהוא ספר הזהר הזה, יבאו בו מהגלות גרמנים!!!'
רכוש לך עוד היום את סט ספרי זוהר הקדוש עם
הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'
משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל
ספרי בעל 'מתוק מדבש'.
ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

אמר רבינו הקדוש:

**"רציתי שהעניין שלי
יתפשט בלבבות האנשים
המתמידים בעבודתם כאנשי
ליטא!"**
(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נז"ר)